

St. TOCd'A

N i e u w s b r i e f

Deze nieuwsbrief is een uitgave van de Stichting Toegankelijke Caravans Côte d'Azur. De stichting stelt zich ten doel het verwerven en beheren van middelen ten behoeve van vakantiemogelijkheden van personen die vanwege hun handicap of ziekte zijn aangewezen op speciale voorzieningen en/of verzorging van hun vakanties. Deze ondersteunende taak richt zich specifiek op de Hulpdienst Côte d'Azur en diens vakantiegangers.

Veel gedaan

We zitten al weer onder de kerstboom; 2016 is omgevlogen! Althans, dat gevoel heb ik (Maurice) - het gevoel dat ik heel veel gedaan heb dit jaar. Dat ik 29 februari van dit jaar aankwam in Buenos Aires voor een rondreis door Argentinië en Brazilië, lijkt daardoor ook al weer heel lang geleden.

Ik prijs mezelf gelukkig, dat ik op een best wel prettige manier in de zorg werk en mede daardoor ook wel eens meegevraagd word voor dit soort leuke reizen! Uiteraard hoor en merk ik ook wel de mindere kanten van de zorgwereld van de mensen voor wie ik werk of die ik ken, bijvoorbeeld dat ze bijna elk jaar weer het gevecht aan moeten gaan met het bureaucratische PGB-kasteel; "Leuker kunnen we het niet maken, wel lastiger!" Daarom wens ik u alvast voor 2017 het budget toe waar u behoefte aan heeft!

Eerste seizoen

Voor het eerst heb ik het afgelopen jaar een heel seizoen gewerkt voor de Hulpdienst en ik moet zeggen, dat me dit heel goed is bevallen. Wat mij betreft doe ik dat in 2017 dus gewoon weer! Het is leuk om mee te maken hoe je elke 2 weken toch weer net even iets anders beleeft als er weer een hele groep nieuwe gasten is. Een groot deel van onze gasten zien we bijna ieder jaar terug, maar het is ook mooi om mee te maken hoe enthousiast mensen zijn die de camping, maar vooral natuurlijk de Hulpdienst, voor het eerst hebben ontdekt. Vaak toch graag wat langer geboekt!

Langzaam opwarmen

Het duurde dit jaar aanvankelijk iets langer om op te warmen -net als in Nederland(!)- en vooral voor in de avonden was het maar goed, dat de caravans van diverse gezinsspelletjes voorzien zijn. Terugkijkend is het echter vooral een heerlijke zomer geweest, eigenlijk wel tot het moment dat de laatste gasten begin oktober afscheid namen.

Japie

Een groot gemis dit jaar was natuurlijk Japie. Niet alleen gasten van de Hulpdienst misten haar, omdat ze altijd even kwam buurten, maar ook andere gasten van de camping vroegen zich af waar dat kleine hondje toch was gebleven. Hans zal Japie nog wel even missen, want ze was er eigenlijk altijd. Dat wil zeggen, Japie at graag buiten de deur, maar verder was ze er altijd. Daarnaast voelde ze ook vaak aan wanneer Hans weer terugkwam met de boot als hij een tochtje had gemaakt met gasten. Ze ging uit zichzelf mee naar het strand om hem te begroeten. Het gemis zit in al dit soort kleine dingetjes, dus Japie zal af en toe nog wel even "langskomen"!

Verhuizing

Op de achtergrond speelde dit jaar ook de wetenschap, dat het terrein waar de caravans van de hulpdienst toen stonden, zou worden aangepakt en opnieuw zou worden ingericht. Waar onze caravans dan terecht zouden komen en of we de huidige caravans nog weer terug mochten plaatsen was lange tijd onduidelijk. Deze onzekerheid heeft toch vrij lang gezorgd voor een zekere onrust, waar u wellicht niet al teveel van heeft gemerkt, maar er was toch grote opluchting toen er op zeker moment een gesprek was geweest tussen Karin en de eigenaar van de camping, die ons voor een groot deel gerust kon stellen.

Waarschuwing

Dit jaar zijn er op de weg van de camping naar St. Maxime twee keer -er zat een paar weken tussen- twee verschillende gasten van ons uit hun rolstoel gegleden en behoorlijk gewond geraakt. Uiteindelijk zijn de wonden weer genezen, maar we zouden toch willen zeggen; blijf alert met al dan niet onverwachte steile stukken en hobbels op deze weg! Zoals men zegt: "Een ongeluk zit in een klein hoekje."

Tot volgend jaar?

Dit jaar waren er voor het eerst sinds lange tijd geen nieuwe stagiaires, dus alle hulpverlening is dit jaar gedaan door -voor de meeste gasten- bekende gezichten. Het was prettig en gezellig om met al deze mensen te hebben

samengewerkt het afgelopen jaar en allemaal samen, ook samen met de gasten, zorgen zij er voor, dat ik mij met veel liefde voor de stichting wil blijven inzetten. Met zijn allen hebben we natuurlijk maar één doel en dat is dat onze gasten achteraf kunnen zeggen, dat ze een heerlijke vakantie hebben gehad. In ieder geval qua zorg! Bij deze wil ik dus graag even alle medewerkers van het afgelopen seizoen bedanken: Hans en Karin, Ingrid, Vivian, Anita, Jasper, Dieke, Rob, Daphne, Niels. Ik hoop hen volgend jaar weer te zien en wie weet zie ik u ook weer terug! Voor het komende jaar wens ik u in ieder geval veel liefde en een goede gezondheid toe!

Maurice van der Meulen

Verhuizen

Verhuizen? Ja, maar niet ver. Bij velen al bekend, voor sommigen nieuws: de caravans van de Hulpdienst Côte d'Azur krijgen een andere plaats. Les Prairies de la Mer gaat verder met omschakelen van camping naar resort. Deze winter is het gebied waar onze caravans staan aan de beurt.

De plannen zijn al in een vergevorderd stadium en volgend seizoen een feit. Een hele operatie die voor het grootste deel voor rekening komen van de camping (of spreken we al over een resort?). De directie van Les Prairies de la Mer zorgt aanstaande winter voor het verplaatsen van onze caravans.

Houten terrassen

Maar met het verplaatsen alleen is de Hulpdienst er niet. De Hulpdienst moet ook terrassen, liften en aankleding aanpassen. Het is natuurlijk bij uitstek het moment om te kijken naar mogelijkheden tot verbetering. Er komen grotere staanplaatsen, zodat er plaats is voor houten terrassen met oprijbaan. Het is de bedoeling dat sommige terrassen worden uitgerust met een ingebouwd liftplateau. Ook het sanitair wordt grondig aangepakt. Daar horen uiteraard beugels, toiletten en wasbakken bij. Verder wil de Hulpdienst graag een aantal hooglaag bedden en douchestoelen vervangen, omdat deze niet meer voldoen aan de eisen van deze tijd.

Kosten

Door dit alles moet de stichting Toegankelijke Caravans Côte d'Azur weer harder aan de slag. De verhuizing is weliswaar niet ver, maar de kosten zijn er niet minder om. De tijd om fondsen te benaderen is weer aangebroken. En mochten jullie, lezers van onze Nieuwsbrief, nog ideeën hebben over met wie wij contact kunnen opnemen, bel ons: 023-5322529. Mailen mag natuurlijk ook: info@toegankelijkecaravans.nl. Bij voorbaat dank.

En natuurlijk maken wij van stichting Toegankelijke Caravans ook van deze gelegenheid gebruik om onze donateurs van dit jaar hartelijk te danken. Wij wensen iedereen een heel mooi 2017 toe.

In het voorjaar van 2017 brengen we een nieuwsbrief uit, waarin we nader ingaan op de de verhuizing. We tonen dan ook foto's van de nieuwe situatie.

'Als ik dat zie, dan kun je me opvegen'

Jarenlang was hij naast Hans en Karin het vertrouwde gezicht. Bart Kors, inderdaad de zoon van Hans, had zelfs plannen het illustere duo op te volgen bij de Hulpdienst Côte d'Azur. Er kwam echter iets tussen. Wat dat is vertelt hij in dit interview waarin hij ook terugblikt op zijn tijd op de camping aan de Middellandse Zee.

Wie Bart in de zomers van 1999, 2000 en 2001 op de camping 'Prairies de la Mer' zocht, moest iets verder kijken dan zijn neus lang was. Hij werkte weliswaar als derde vaste kracht bij Hulpdienst Côte d'Azur, maar hij hield zich niet altijd op tussen de open keukens en het slaapvertrek van Hans en Karin. Een meter of vijftig verderop aan het beekje had hij zijn stekje en kon je hem stevast vinden met (vermoedelijk) de Rolling Stones op zijn oren. Of hij tokkelde wat voor zich uit op de witte elektrische gitaar die hij op de brocante tussen de camping en Grimaud had gekocht. „Je was van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, zeven dagen in de week met je werk bezig. Natuurlijk waren er overdag voldoende uren om te ontspannen en dat deed ik dan het liefst even uit de drukte”, zegt Bart.

Minder prikkels

Het stond voor Bart al vroeg vast dat hij de verpleging in zou gaan. Zijn moeder Catherine was hierin zijn voorbeeld. Zij werkte in de beginjaren voor de voorloper van de Hulpdienst Côte d'Azur, net als Hans en Karin. Zo kwam hij in aanraking met het werken met mensen met een beperking. „Ik wist eigenlijk al vrij jong dat ik de verpleging in wilde. De verpleging zou een bestaan in het buitenland mogelijk kunnen maken en juist dat sprak me enorm aan. Ik heb me daar altijd lekkerder gevoeld dan in Nederland. Waarom? Minder prikkels, zon, bergen. Alles wat je in Nederland niet hebt. Misschien heb ik wel meer met Spanje dan met Frankrijk, ook al ben ik heel vertrouwd met Frankrijk. Ik spreek de taal, ik begrijp de mensen en dat vind ik toch wel heel belangrijk.”

Opbloeien

Bart meldde zich in die tijd aan het eind van het voorjaar en draaide dan de hele periode tot aan het opbreken in oktober door. „Wat er zo mooi is aan het werken op de camping met mensen met een lichamelijke beperking is de wijze waarmee wordt omgegaan met de primitieve omstandigheden op de camping. In Nederland beschikken ze over allerlei aanpassingen en hulpmiddelen in een aangepaste omgeving. Een ritje naar het centrum levert geen problemen op omdat ze weten welke stoep begaanbaar is en waar het rolstoeltoegankelijk is. In Frankrijk word je weer een stukje teruggeworpen op jezelf, je bent in feite meer gehandicapt of beperkt. Ik zie het als een verlengde revalidatie. Je moet weer pionieren met minder en andere hulpmiddelen en leren omgaan met de beperkingen die de Zuid Franse infrastructuur biedt. En toch wordt de uitdaging aangegaan, al zijn de huidige mobile homes niet te vergelijken met de caravans met voortent van destijds. Je ziet hoe mensen opbloeien als ze voor het eerst sinds lange tijd weer zwemmen in zee, bootje varen met Hans en zelf tochtjes over soms onverharde wegen maken naar onbekende marktjes in de buurt. Dat proces vind ik prachtig om te zien.”

Stappen

Voorbeelden die hem altijd zullen bijblijven heeft Bart voldoende. „Een vader die in zee een beetje kan lopen en daar voor het eerst sinds tijden met zijn kinderen kan spelen, oog in oog, zonder stoel. Als ik dat zie dan kun je me opvegen. Prachtig. Of enkele gasten, onder wie Cindy die ik achter op mijn motor meenam voor een rit over de camping. Het zijn kleine dingen, maar daar doe je het voor, dat zijn de pareltjes.”

Zijn er dan louter en alleen positieve dingen te melden? „Eigenlijk zijn er niet zo veel negatieve dingen. Natuurlijk baal je wel eens als je vrienden die ik op de camping had gemaakt me meevroegen om te gaan stappen en ik dan 'nee' moest verkopen. Als een gast 's morgens om acht uur wil douchen, dan moet je half acht op staan. Het komt regelmatig voor dat een andere gast juist laat naar bed wil en dan moet je wachten tot twaalf uur. Daar hebben ze recht op. Voor mij had het dan geen zin meer om alsnog te gaan stappen, want de volgende morgen ging de wekker weer. Maar dit heeft alles te maken met Karin haar visie op kwaliteit door met een klein team zo min mogelijk verschillende mensen aan bed te hebben en dat ondersteun ik nog steeds van harte.”

Gezin

Na oktober vertrok Bart naar Zuid-Spanje om een maand of langer vakantie te vieren bij zijn broer Maarten. Terug in Nederland werd de tijd gevuld met uitzendbaantjes in alle uithoeken van de zorg, psychiatrie, zwakzinnigen zorg tot wijkzorg tot de grote liefde Zuid Frankrijk weer riep.”

Bart zag het ideaal plaatje al voor zich: een baan als verpleegkundige aan de Franse zuidkust. Het is er niet van gekomen. „Ik heb altijd de wens gehad om een gezin te stichten en die wens werd toen ik bij de Hulpdienst werkte steeds groter. Uiteindelijk heb ik ervoor gekozen om terug te keren naar Nederland met drie fantastische kinderen als gevolg.”

IC-verpleegkundige

Bart keerde na drie jaar definitief terug naar Nederland. Puttende uit zijn Franse ervaringen werkte hij met veel plezier in een revalidatiecentrum in Amsterdam. Begin 2003 keerde hij terug naar zijn geboortestad Deventer waar hij als verpleegkundige ging werken bij het Deventer Ziekenhuis. Hij doorliep een anderhalf jaar durende post HBO-V-opleiding tot IC-verpleegkundige en werkt inmiddels al weer heel wat jaren op de intensive-care.

Sober

Bart komt nog regelmatig met zijn kinderen op bezoek op de camping. Nog steeds is hij vol bewondering over de manier waarop Hans en Karin hun 'bedrijfje' daar runnen. „Ik vraag me wel eens af of mensen beseffen onder welke omstandigheden Hans en Karin hun werk doen. Ze staan altijd zonder klagen klaar voor alle gasten en niet omdat ze er stinkend rijk van worden, maar uit idealisme. Ze leven zelf heel sober zodat ze mensen een vakantie kunnen bieden die niet duurder is dan een vakantie voor validen op een fantastische locatie met alle zorg die ze maar wensen. Je zult ze daar zelf nooit over horen, dus daarom zeg ik het maar.”

Donateur worden?

Wilt u donateur van de Stichting Toegankelijke Caravans Côte d'Azur worden? Dat kan. U steunt daarbij niet alleen het goede werk van de stichting, maar ook de Hulpdienst Cote d'Azur. Voor meer informatie: Jozien Dongelmans; info@toegankelijkecaravans.nl of 023-5322529. Stichting Toegankelijke Caravans Côte d'Azur. Rabobank Flevoland te Lelystad, banknummer: NL86RABO0338110631 St. TCCd'A is door de belastingdienst aangemerkt als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI), waardoor uw gift aftrekbaar is.

